

רוברט ידיד:

„רגשותי כלפי חברי המצרים הם כבדים!“

חסן-עיסא, הקונסול המצרי באילת, סיפר בהזדמנויות רבות כי מאז שהגיע ארצה רכש מיספר רב של חברי ישראלים. „חברי הטוב ביותר“ התגאה פעם באוזני „הוא רוברט ידיד.“

אחרי רצח שיבעת הישראליים בראס-בורקא נודע לי כי המצרים חשים מעט נבוכים, מעט מנוודים בישראל. פניתי לידיד, העושה את שרות-המילואים שלו ביחידת דובר-צה"ל והמכהן בחייו האזרחיים כמנכ"ל מלון, ורשאלתי אותו על הרגשתו בימים אלה.

● כיצד הכרת את חסן עיסא?

הכרתי אותו בימו הראשון בארץ. זה היה לפני ארבע שנים. הוא התארח בבת-מלון שבו הייתי מנהל-קבלה. מייד התיידדנו.

● זאת היתה תחילתה של תקופת יחסינו עם המצרים. לא נרתעת מחברות בזאת?

לא, לא היתה לי שום רתיעה. מכיוון שגדלתי בארץ ערבית, כלכנון, היכרתי את החתך של החברה הערבית — במיוחד את העילית. פרט לכך, לא היו לי בעיות תיקשורת עקב מחסום של שפה, זה שאני דובר ערבית עזר לי לעצב קשר אמיתי בין שנינו.

● התיידדת עם מצרים נוספים?

כן, כוודאי. הייתי מאוד בידידות עם השגריר הקורס, סעד מורתא. התיידדתי גם עם מי שמכהן כיום כשר-הנפט המצרי, עבד-אליהארי קנדיל. הוא ביקר אז בארץ, במיסגרת מישלחת של מכון-הנפט המצרי. הוא נמנה עם ידידיו הקרובים של עיסא, וכיום הוא גם ירד שלי.

מלבד זאת, יש לי מכרים מצרים נוספים.

● איך הגבת בעיקבות הרצח? האם השתנתה תחושתך כלפי חבריך המצרים?

ריגשותיי היו מאוד מעורבים, כבדים. במיוחד שלא יכולתי להאשים את ידידי המצרים במעשה האיום הזה, מכיוון שרעתם בנושא וזה לשלי ולזו של ישראלים אחרים.

היתה לי בעיה. לא ידעתי כיצד להגיב, אז שתקתי במשך כמה ימים. ידוע לי שהם חשו בכך, ולא נעים לי — אבל נקרעתי בין חובתי החברית לבין תחושתי כישיראלי בעל-מישפחה.

רות קרייצר-רביב:

„אין לקנות כרומיום ללא המלצה רפואית!“

השמועה עברה מפה לאוזן: סוף-סוף נמצאה תרופת-הפלא שתעצור את המכורים לדיבריימתיקה, סוף-סוף יהיה ניתן להתגבר על אחת מתופעות-הלוואי הפחות אסתטיות של תקופת-השפע — עודף השומן. שמו של החומר הגואל הוא כרומיום.

אולם בטרם ינהר עס-ישראל בהמוניו אל בתי המיר-קחת והטבע למיניהם. פניתי לרות קרייצר-רביב, דיאטנית קלינית, כדי לשמוע פרטים על התגלית. קרייצר-רביב נשמעה מעט מסוייגת מהפלא החדש.

● מזה החידוש שבחומר המדובר?

לאחרונה התפרסם מחקר, שהוכיח כי ניתן לפקח על הצורך הגופני בדיבריימתיקה, על-ידי שימוש בכרומיום.

● מדוע חקרו דווקא דיבריימתיקה, ולא בדיבריי-מאכל אחרים?

מכיוון שהסוכרים הפשוטים, המצויים בדיבריימתיקה, מעלים באופן מידי את רמת-הסוכר בדם והופכים מייד לשומנים. רבים הם האנשים, שבעת מתה ועצבים מוצאים את הפיתרון המידי בצריכת-סוכר. המתח מוריד את רמת-הסוכר בדם ואז חל הצורך הרחף למלא את המחסנים.

הבעיה היא שההרגל הופך לכפייתי, ממש התמכרות. יש כאן היבט פסיכולוגי-רפלקסיבי: כשרע לי — אני פונה מייד למתוק. כפי שהורגלנו כילדותנו — דיבריימתיקה כפיצוץ על שרע לנו, או כפרס על התנהגות טובה.

● כלומר: יש הברל בין אכילה כפייתית לבין הצורך הפיסי במאכל מתוק.

כוודאי. דרישה לדיבריימתיקה היא תופעה נפרדת מזלילה כפייתית. באופן הכרתי המתמכר יודע שהמתוק יעשה לו טוב, ובאופן תת-הכרתי הוא מקשר רפלקסיבית את הרגשתו עם הפיתרון — דיבריימתיקה.

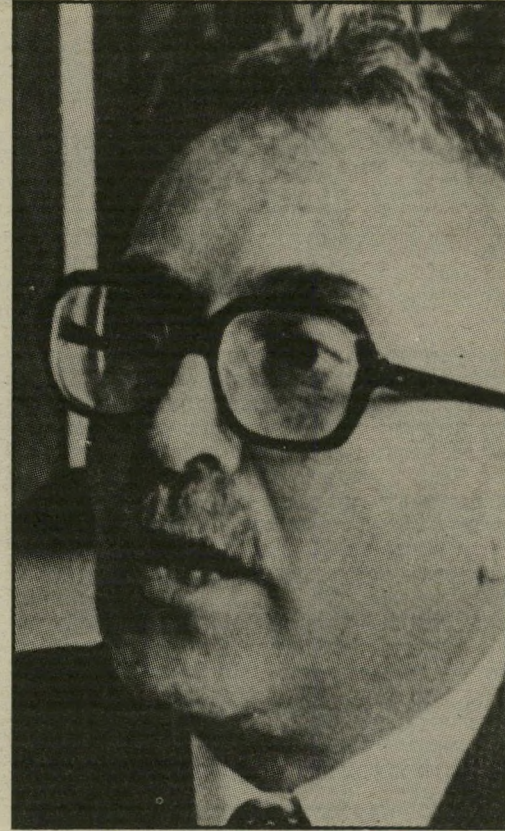
● האם הכנסת לשימוש את התגלית החדשה?

כן, מכיוון שהיא שומרת על רמה יציבה של סוכר בגוף. אולם זהו רק חלקיק מטופל מקיף ויסודי שאני ממליצה עליו. בראש ובראשונה, מלבד הטיפול הפיסיולוגי, אני ממליצה על טיפול התנהגותי משלים.

המחקר המדובר הוכיח, כי אנשים שהחזיקו שבוע אחד ללא דיבריימתיקה וקיבלו את הכרומיום, חזרו לסורם, בעוד שרק אותם אשר החזיקו מעמד לפחות שלושה שבועות ללא דיבריי-מתיקה — גברו סיכוייהם לשבירת ההרגל הבלתי-יבירא הזה.

● אפשר להשתמש בחומר ללא המלצת רופא או אדם המוסמך לכך?

בהחלט לא. את החומר אומנם ניתן להשיג, אולם אני מאוד ממליצה שלא לרוץ ולקנות ללא ייעוץ. שיקבע את המינון הנכון, הזמן הדרוש והטיפול ההתנהגותי המשלים.

דב ניגיר:

„פירסום בעיתונות על מעלימי-מס, מרתיע!“

עולם הבוהמה בארץ בהיסטריה כללית. בזה אחר זה, בראש חוצות או מפה לאוזן, מוזכרים שמות של זמרים, כוכבי-טלוויזיה או דמויות פופולאריות אחרות, כחשודים בהעלמת מס-הכנסה. על-ידי אי רישום מדוייק של הכ-נסותיהם.

הנושא המדובר ללא הרף קיבל גם תפנית היתולית, כשהזמר משה גיאת, אשר הצהיר כי הוא נקי-כפיים ודרש להחמיר עם אותם שעברו על החוק, נעצר בעצמו כחשוד בהעלמת מס.

פניתי לדב ניגיר, מי שהיה עד לאחרונה נציב מס-ההכנסה, וביקשתי לשמוע את דעתו על ההיסטריה שגרם יורשו בתפקיד, יאיר רובינוביץ.

● מנסיונך כנציב מס-ההכנסה — כשעולים על אנשים מסורסמים, יש בכך גורם מרתיע כלפי הציבור?

קודם-כל, רצוי לציין כי מתפרסמים רק שמותיהם של אנשים שכבר הוכחו לפני שופט ושחררו כערבות. לא כל מי שנחקר שמו מתפרסם. חסיוחלילה! באשר להרתעה — כוודאי שיש בכך משום הרתעה. מנסיוני נוכחתי לדעת, שכאשר המיבצעים של מס-ההכנסה הפכו לשיגרה, העיתונות היתה מפסיקה לדרווח עליהם. הנושא היה יורד מהכותרות, ואז אנשים היו מתעוררים ושואלים אותי: „לאן נעלמתם? הפסקתם לעבוד?“

ברור שלא הפסקנו, אך זה לא קיבל ביטוי בתיקשורת, והי-מודעות לעניין ירדה.

הפירסום בהחלט מגבש רתיעה ומודעות בקרב הציבור הרחב.

● בשיחות עם אמנים הרגשתי, כי הם חשים שעושים עליהם עוליהם ושהם שעיר-לעזאזל, רק בגלל היותם מסורסמים.

תמיד כשתופסים כמה אנשים מאותו הענף נוצרת אווירה של כאילו עליהם. מצד אחד אין זה נכון, מכיוון שמס-ההכנסה מעולם לא זנח את התיקים הגדולים כאמת, של העלמת הכנסות. אולם מצד שני אין להקל ראש בחומרת העבירה, שבה נתפסו כמה אמנים. אידישוש של הכנסות, מסוג אומנם כעבירה טכנית, אך זוהי עבירה מהותית! לו היו תופסים את אותו אדם, לאחר שכבר הגיש את דיווחיו למס-ההכנסה — זאת היתה עבירה מהותית! עוד בתקופת כהונתי החלו לעבוד על הצעת-חוק, שתגדיל את העונש המקסימלי על אי-רישום הכנסות, עד לשלוש שנות-מאסר.

● מדברייך ניתן להבין, כי אתה סומך ידיך על פעולותיו האחרונות של יורשך.

במשך שנים התלוננתי על מחסור בכוח-אדם במה שקרוי קור-מגור-מס-הכנסה. הנה, כעת הוסיפו 250 אנשים, והרבה מתחיל לתת את אותותיו בשטח.

אני תומך בהחלט בפעולות האלה, אך אסור להסתפק בהן.